

Arrest

nr. 61 673 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 januari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Kameroense nationaliteit, verklaart op 19 januari 2008 het Rijk binnen te zijn gekomen en dient op 23 januari 2008 een asielaanvraag in.

Op 27 februari 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen gaat verzoekster in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 15 092 van 21 augustus 2008 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster weigert.

Op 17 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten -asielzoeker.

Op 19 september 2008 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 14 oktober 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 26 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 september 2010 legt verzoekster samen met haar partner, de heer M.W. van Belgische nationaliteit, een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Dezelfde dag dient verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie. Verzoekster wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 5 december 2010, bijkomende bewijzen van duurzame relatie over te leggen.

Op 31 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 06.09.2010 door K.N. (...), geboren te (...) en van Kameroenese nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing :

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene legt volgende bewijzen voor de relatie voor:

- verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie aangezien ze geen feitelijkheden bevatten en niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden.

- Stortingsbewijzen: aangezien op deze stortingsbewijzen de naam van betrokkene niet vermeld staat, vormen deze documenten geen bewijs voor de relatie.

- Facturen van Mobistar: aangezien op deze facturen nergens een verwijzing naar betrokkene valt terug te vinden, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

Op 12 januari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder rolnummer 66 563.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen voor beroepen ingediend voor 1 april 2011 en dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek van de verzoekende partij om rechtsbijstand wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991 een schending van de Wet van 15 december 1980 op de toegang, verblijf en verwijdering van het Rijk en artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008.

Dat de bestreden beslissing stelt dat mijn verzoekster onvoldoende bewijzen voorlegt dat zij en haar partner elkaar reeds sedert meer dan één jaar kennen.

Dat men stelt dat de verklaringen op eer niet aanvaard worden, gezien de feitelijkeheden niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden. Dat op de stortingsbewijzen de naam van verzoekster niet vermeld staat. Dat de facturen van Mobistar niet kunnen aanvaard worden, gezien op deze facturen geen verwijzing naar verzoekster is

Terwijl de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Terwijl ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Terwijl de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. *Environnement et Patrimoine écusinoir*, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt, Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Terwijl uit de verklaringen op eer blijkt van twee onafhankelijk getuigen dat zij reeds meer dan een jaar een koppel zijn en reeds meer dan een jaar samen zijn (stukken 2). Dat de bestreden beslissing stelt dat de feitelijkeheden niet kunnen op hun waarachtigheid getoetst worden. Dat de feitelijkeheden in de brieven louter bevestigen dat het koppel reeds meer dan 1 jaar een relatie heeft. Dat dergelijke feitelijkeheden perfect op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden. Dat bijvoorbeeld een politieel onderzoek één en ander kan controleren. Dat ook de schrijvers van de brieven kunnen verhoord worden omtrent hun verklaringen. Dat het feit dit niet gebeurd is, een beslissing is van de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid, maar dat dit enkel kan inhouden dat de voorgelegde stukken niet ernstig worden betwist, gezien geen controle nodig is.

Terwijl op de stortingsbewijzen de naam van verzoekster inderdaad niet vermeld staat. Dat deze betalingen immers niet aan mijn verzoekster gericht zijn, maar aan haar familie. Dat dit blijkt uit de vermelding dat het geld werd overgemaakt aan de Heer M. N. (...), zijnde een familielid van verzoekster. Dat de Heer M. W. (...) geld overmaakte naar de familie van verzoekster, die nog in Kameroen woont. Dat de enige reden waarom de Heer W. (...) dat deed uiteraard de relatie was met mijn verzoekster. Dat de betalingen via WESTERN UNION trouwens geen overschrijvingen zijn. Dat WESTERN UNION een methode is om geld naar het buitenland over te maken naar een bestemming, die het geld in een WESTERN UNION-plaats kan gaan ophalen. Het betreft dus geen overschrijving van bank van verzender naar bank van bestemming.

Terwijl de bestreden stelt dat de facturen van Mobistar niet kunnen aanvaard worden, gezien op deze facturen geen verwijzing naar verzoekster is. Dat de facturen bewijzen over de periode januari 2009 tot heden dat de Heer M.W. (...) zeer veel belt naar het nummer (...). Dat dit het G.S.M, nummer is van mijn verzoekster. Dat mijn verzoekster, gezien zij slechts een tijdelijke verblijfsvergunning heeft in België, geen abonnement kan nemen bij een mobiele operator. Dat de Heer W. (...) dan ook op 12.06.2010 haar bestaande nummer, met betaalkaarten liet omzetten naar een vast abonnement "postpaid 1220" van MOBISTAR (stuk 5). Dat haar nummer behouden bleef (...). Dat de factuur uiteraard op zijn naam komt. Dat de Heer M.W. (...) de bewijzen van extreem druk telefoonverkeer naar het nummer (...) voorlegt. Dat de bestreden beslissing toch niet redelijk kan stellen dat geen bewijs voorligt van het telefoonverkeer. Dat het misschien zo is dat de bestreden beslissing suggereert dat mijn verzoeker misschien naar zichzelf belt ???

Dat daarenboven mijn verzoekster reeds sedert 19.05.2010 officieel gedomicilieerd is op het adres (...) bij de Heer W. (...).

Dat uit alle gegevens samen niet kan ontkend worden dat reeds sedert begin 2009 een relatie hebben."

3.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de *in casu* bestreden beslissing letterlijk weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient volgens de verwerende partij te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsplicht. Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De motieven in de bestreden beslissing volstaan volgens de verwerende partij opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd. Volgens de verwerende partij heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat de voorgelegde documenten niet volstaan als bewijs van de duurzame en stabiele relatie van meer dan één jaar. Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner, burger van de Unie, wenst te beroepen toe om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk Besluit van 7 mei 2008 aan te tonen. De verwerende partij stelt verder dat de gemachtigde bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de vereiste van het stabiel en duurzame karakter van de relatie met een Belgische onderdaan en zo ook of de aangebrachte stukken kunnen volstaan, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. In de bestreden beslissing wordt volgens de verwerende partij terecht aangehaald dat met de verklaringen op eer door derden geen rekening kan worden gehouden vermits deze niet op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst terwijl noch de stortingsbewijzen noch de facturen van de telecomoperator de naam van verzoekster vermelden en aldus geen bewijs kunnen vormen voor de relatie. De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd volgens de verwerende partij geheel terecht beslist aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat verzoekster inmiddels officieel is ingeschreven op het adres van haar partner kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het koninklijk besluit van 7 mei 2008). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner zoals vereist door de vreemdelingenwet, dat verzoekster onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben, dat verzoeksters verklaringen op eer door derden bijbracht maar dat deze niet aanvaard kunnen worden als bewijs voor de relatie aangezien ze geen feitelijke bevatten

en niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden, dat de door verzoekster bijgebrachte stortingsbewijzen niet aanvaard kunnen worden aangezien op deze stortingsbewijzen de naam van verzoekster niet vermeld staat en dat ook op de bijgebrachte facturen van de telecomoperator nergens een verwijzing naar verzoekster terug te vinden is zodat deze documenten niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In haar verzoekschrift meent verzoekster dat zij wel degelijk op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner. Verzoekster meent dat de documenten die ze heeft bijgebracht wel degelijk volstaan om het bewijs te leveren van haar relatie.

Artikel 40bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk, die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie, die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt.

Bij haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie legde verzoekster haar nationaal paspoort en een verklaring van wettelijke samenwoning gedateerd op

6 september 2010 voor. Bij het indienen van de verblijfsaanvraag werd verzoekster verzocht om binnen de drie maanden bewijzen over te leggen van een duurzame relatie.

Verzoekster legde vervolgens drie verklaringen op een door derden voor, vier stortingsbewijzen van haar partner aan een persoon in Kameroen met dezelfde familienaam als verzoekster en facturen van Mobistar op naam van haar partner.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de stukken die verzoekster heeft aangebracht en deze heeft betrokken in zijn beoordeling, doch dat hij van mening was dat deze verklaringen, stortingsbewijzen en facturen geen afdoende bewijs vormen om te kunnen besluiten tot het bestaan van een duurzame en stabiele relatie.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat de feitelijkheden vermeld in de brieven op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden en dat een politieel onderzoek één en ander kan controleren, herhaalt de Raad dat het aan de vreemdeling toekomt om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. De verwerende partij is vervolgens bevoegd om de bewijswaarde van de door verzoekster voorgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat het kennelijk onwettig of onredelijk is om bewijswaarde te onzeggen aan getuigenverklaringen die uitgaan van vrienden en kennissen. De Dienst Vreemdelingenzaken is bovendien niet verplicht om een politieel onderzoek te verrichten of om de schrijvers van de brieven te verhoren om de waarachtigheid van de feitelijkheden in de door verzoekster bijgebrachte verklaringen te onderzoeken.

In de mate waarin verzoekster met deze uiteenzetting de schending aanvoert van de hoorplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

Door de bestreden beslissing wordt een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan verzoekster. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekster, maar houdt een beoordeling in van de duurzame en stabiele relatie die zij beweert te hebben met een Belgische partner. Te dezen kan verzoekster niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Waar verzoekster een concrete uitleg verschaft dat de stortingsbewijzen wel een aanduiding vormen omdat deze gericht zijn aan een familielid van verzoekster in Kameroen en dat de facturen aantonen dat de partner van verzoekster zeer veel belt naar het nummer van verzoekster, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing over deze stortingsbewijzen en facturen het volgende overwogen wordt:

"- Stortingsbewijzen: aangezien op deze stortingsbewijzen de naam van betrokkene niet vermeld staat, vormen deze documenten geen bewijs voor de relatie.

- Facturen van Mobistar: aangezien op deze facturen nergens een verwijzing naar betrokkene valt terug te vinden, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie."

Met haar bijkomende uitleg toont verzoekster niet aan dat deze motieven zouden steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Na lezing van de stukken in het administratief dossier blijkt dat noch de stortingsbewijzen noch de facturen van Mobistar de naam van verzoekster vermelden zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat deze stukken geen bewijs vormen voor de relatie van verzoekster met haar Belgische partner.

Waar verzoekster met haar uiteenzetting in haar verzoekschrift over de stortingsbewijzen en facturen van de telecomoperator tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de

staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Tenslotte moet worden vastgesteld dat uit de voorgelegde stukken hoe dan ook niet kan afgeleid worden dat verzoekster en haar Belgische partner gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag onafgebroken hebben samengewoond of elkaar sedert minstens een jaar kennen of dat er sprake is van een gemeenschappelijk kind, zodat moet besloten worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid heeft vastgesteld dat geen afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie geleverd werd.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsverplichting kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET